

Јавно, или тачније речено, на сав глас ти у својим последњим текстовима, а који нису као досадашни, најављујеш некакав свој одлазак. Шта је иницијална каписла? Шта је било повод овом повлачењу? Овој промени, боље речено.

– Накупљало се то годинама. Није то нешто што је тек тако дошло, дакле, вјеројатно су многи разлози томе, али прије свега тај што сам схватио да је вријеме да у властитој савјести одаберем избјеглиштво као просвјед против свега што се око мене догађа. Оно што сам у једном ранијем коментару назвао диференцијацијом памети, и доиста тако мислим.

То је прије свега етичко питање дистанцирати се од масе и друштва, па и државе и нације и свега у оном тренутку, када то сматрамо неким дубоко унутарњим призивом савјести неком унутарњом побуном која се дакако рађа из огорчености свиме ониме што видимо око себе. Не могу ја мијењати свијет, немам тих илузија, али могу бити против свијета. Могу бити против свих, ако то сматрам етички прихватљивим у властитој савјести.

Онда то чак сматрам и обавезом, као некакав јавни радник, као некаква јавна особа, иако не знам зашто нас новинаре, поготово нас самохране, сматрају јавним особама.

Новинари нису јавне особе, односно не би требало да буду? □□□□□□□□

– Да, ја не мислим да смо јавне особе. Не вјерујем нити да то желимо бити, али нас ово поремећено друштво претвара у јавне особе, да би се лакше забављали нашим судбинама, када немају чим другим .

Хајмо од текста на твом сајту (www.necenzurirano.com) где говориш да не желиш више да пишеш, и доста грубо – бранећи укинуту емисију "Латиницу" – саопштаваш хрватској јавности још нешто. О чему се ради?

– Заправо пишем о томе феномену друштвене шутње. Једног опћег друштвеног ништавила које је завладало друштвима на транзицијском Балкану. Шутња, као једина реакција на коју је јавност не само спремна, него једина реакција за коју је ова транзицијска јавност уопће способна. Шокира ме заправо да је то тако. Шокира ме тај менталитет, та паразитска психологија према којој смо спремни бити суучесници у злочину елита за мрвицу повластица које су нам они спремни пружити. Суучесници у злочину елита у замјену за мало мирног живота и неку цркавицу.

Ситуација ме стравично подсјећа на '88. и '89. Некако, као да нетко преписује те мрачне сценарије, пресликава те слике једног краја и једног крвавог почетка једне несреће. И тада је несрећа била потребна елитама да прикрију своју пљачку, тада је само крвави рат могао спасти елите од одговорности за транзицијску пљачку коју су припремили и спровели.

У чему се огледају повластице?

– Па то је оно најгоре. Повластице које се састоје у мрвицама, у некаквим мјесечним цркавицама које називају плаћама а које нису довољне нити за преживљавање. Готово да бисмо те "повластице" могли назвати дозволом за преживљавање. Живот на мрвицама које нам од својег криминалног плијена бацају на прљаво блато на поду припадници елита које смо сами инсталирали.

Ко их добија? Јавност? Новинари?

– Добивамо их сви ми, јавност, новинари, грађани. Сви ми смо конзументи тих повластица биједи како би их ја назвао.

То звучи као опис неког времена пред једну револуцију. А да ли си ти за ту револуцију?

– Не, никако не. Против сам револуције јер, бојим се, свака би револуција погодовала управо елитама, оним истим елитама које су нас довеле до овога данас. Бојим се нових револуција на овим просторима, бојим се да су могуће више него икада раније, и можда крвавије него иједна раније. Доиста се тога прибојавам, и присјећам се готово свакодневно страховитог предосјећаја рата којег је у својем писму пред смрт написао покојни Бранко Ћопић у писму покојном Зији Диздаревићу, убијеном у Јасеновцу. У том писму непосредно прије смрти Ћопић тако стравично предосјећа нови рат на овим нашим просторима, да се ја и данас најезим када читам те његове ретке. Све чешће се и сам тако осјећам. Све чешће ме муче та нека предосјећања и управо зато толико вичем неким другим језиком, управо зато толико дижем свој глас и пропињем се изнад масе не би ли ме барем нетко чуо. Не би ли барем нетко окренуо главу за тим мојим, већ помало промуклим гласом, као Ћопић својим писмом, некако осјећам потребу да мојим текстовима и јавним наступима кажем. Не знам чује ли ме итко. И не знам разумију ли наши људи тај чудан језик огорчења и љубави, којим истовремено покушавам говорити. Доиста не знам, што је то што наши људи више уопће могу разумјети

Мислиш да су могуће овде у "региону", тј ex-YU још неке револуције, ратови, преврати – икаква померана?

– Да, бојим се да јесу могући такви сценарији. Ситуација ме стравично подсјећа на '88. и '89. Некако, као да нетко преписује те мрачне сценарије, пресликава те слике једног краја и једног крвавог почетка једне несреће. И тада је несрећа била потребна елитама да прикрију своју пљачку, тада је само крвави рат могао спасти елите од одговорности за транзицијску пљачку коју су припремили и спровели. Једино су на крви и лешевима припадници елите могли стећи своја транзицијска богатства, једино им је реторика рата, реторика крви и тла могла омогућити недодирљиве позиције моћи које неприкосновено уживају већ два десетљећа. "Црни су им коњи црне потковице", писао је Ћопић, враћам се на њега, и поновно помало осјећамо дах тих црних коња и задах тих црних коњаника. Њима је задах крви и мирис лешева једини параван иза којег се могу сакрити када им загусти под петама

Ти кажеш да атмосферу '88, '89. осећаш на целом овом месту, где је осећаш у Хрватској? Има ли је у Србији? Босни...

– На цијелом Балкану осјећам је гдје год на Балкану пођем. Не као ону тада. Не, више се неће на реторици национализма дизати тензије, неће то више бити националне, читај националистичке револуције под кринком борбе за националну слободу, овај пут би то могло бити пуно опасније.

Мислиш на причу о социјалној правди?

– Да, и зато је то толико опасније. Увијек се масе мобилизирају реториком којом их је у неком одређеном тренутку могуће мобилизирати. Данас то више није национализам, али свакако јест социјална правда. И бојим се да би националистичке револуције из деведесетих данас могле замијенити социјалне револуције, које ће имати потпуно исти исход као и оне прије. Из крви нема правде нити слободе.

Разоткривање афере Хипо сматрам својим највећим новинарским успјехом. Заправо то је моја тема живота. Мој Ватергејт и на то сам посебно поносан, као и на бројне друге теме које сам први разоткрио, ратне злочине у Сиску, и неке друге теме.

Е сад, стани. Не схватам – с једне старне говориш о јавности која ћути за мрвицу нечега, а са друге стране да се бојиш социјалне револуције?

– Па баш зато. То је као принцип парног лонца: куха, куха, и ако га на вријеме не отпустиш, ако притисак расте а нема куда – тада експлодира и нетко то очито води према томе. Зато је то патолошка ситуација у којој се не говори јавно о друштвеним проблемима, ситуација у којој нема јавности. У таквим ситуацијама елите најбоље манипулирају друштвеним процесима и преусмјеравају их точно онако како њима у одређеном тренутку одговара.

Хајде да се вратимо на тренутак твојим последњим текстовима. Имају сасвим другачији звук, схватам да је то очајање које описујеш помињући Ћопића – ти си углавном разоткривао разне афере, рецимо причу о Хипо банци, све што је касније прихватио и тај мејнстрим којем не припадаш – где је запело? Зар то није неки успех?

– Наравно да је то успјех. Разоткривање афере Хипо сматрам својим највећим новинарским успјехом. Заправо то је моја

тема живота. Мој Ватергејт и на то сам посебно поносан, као и на бројне друге теме које сам први разоткрио, ратне злочине у Сиску, и неке друге теме. Мислим да, када објективно гледам своју новинарску каријеру, могу бити задовољан и миран чак. Могао бих рећи, могу слободно отићи, могу данас престати писати и рећи мирно да сам као новинар учинио довољно за читав један живот. Наравно, немам се намјеру баш повући. Нисам од оних који бјеже, нисам од оних који се скривају, нисам од оних који се повлаче, то не. Новинарство је живот, начин живота, ми свој позив живимо стално. Све што живимо је дио онога што радимо и обрнуто. Знаш и сама какав је новинарски живот, нема у њему ништа славно ни гламурозно, ништа свечано осим тренутка у којем откријемо истину о нечему. То је наша свечаност, то је тај гламурозни тренутак који најчешће славио сами са собом

А после таквих тема заиста је зачудно да неко почне да пише о избеглиштву у љубав и проговори језиком псовке (који да, се разумемо, може да буде и језик поезије) и проговори на један емотиван начин. Рекао си да нећеш побећи и да ћеш наставити па си поменуо тај позив, новинарски – шта те задржава?

– Заправо и није чудно. Ја већ годинама пишем пјесме, углавном љубавне пјесме, које сам често писао у неком свом тражењу неке вољене особе, неке вјечне љубави. Па се код мене увијек некако мијеша то двоје, моја љубав за поезију, моја поезија и мој новинарски рад. Не могу заправо то двоје одвојити потпуно никада, јер у томе ме веже исти идеализам, иста љубав, позив ријечи, живљење ријечи, некаква дјечачка надања, можда и узалудна, некакви идеали које вучемо из дјетињства, некакви снови које смо сањали и упорно их одбијамо престати сањати. Моју поезију и моје новинарство повезују увијек и моје животне грешке (којих је дакако много) и недавно сам написао једну пјесму у којој кажем како сам увијек једнако волио све своје грешке и све своје снове, и тај неки приступ заправо повезује моју поезију и мој новинарски рад. Све је то неодвојиви дио мене и онда су и ти моји коментари које тако ријетко заправо пишем спој те моје двије страсти – новинарства и поезије. Нити једног ни другог нема без истинске страсти. Немогуће је без такве страсти бити прави новинар и немогуће је без те страсти бити

икакав, па и осредњи пјесник. И осим тога, увијек се борим између свега тога за љубав, за тај неки идеал којег сви сањамо, увијек сам наивно вјеровао у вјечну љубав, у ону праву, једну и једину љубав. У ону заувјек. Можда је то доиста наивно и занесено, можда и патетично, али не могу ја пуно даље од тих својих наивних снова

Осим што враћаш реч љубав у речник својих текстова, а не објашњаваш догађаје – ти, што ти није био манир, веома жестоко осуђујеш овај свет, тј. онај његов део који је јаван. Звучи идеалистички када причаш о новинарству као љубави, а при томе си човек који се бавио заиста по главу опасним темама, успео да се нађе и међу хашким затвореницима у улози затвореника, а све то заједно људи често доводе у везу са радом за којекакве службе, и све што урадиш је "доказ" за ону на овим просторима омиљену реченицу "ма, да он ради за..." па онда у зависности од човека – побројавање разних служби. Очигледно је да си добијао информације са страна које нису доступне, да тако кажем, сваком новинару. Колико то све кошта? Колико тебе кошта такав приступ? И колико кошта (шта је надница у овом случају) та глава у торби?

– Да, ово је простор на којем је најгоре бити независан. Независан је ово простор, на којем људи једноставно не разумију концепт у којем ниси, и не желиш бити, ничији играч него само свој. И ништа више али, нити мање од тога. Све мање, осим бити свој, одувијек ми је било неприхватљиво. Сада, ево, у овим годинама и након свега у љубави – разумијем помало и концепт бити њезин, па од туда можда и ријеч љубав однедавна у мојем ријечнику. Али у сваком случају, увијек сам био само свој и ничији играч. Нисам пристајао на игре, нити на служење. Често сам млађим колегама говорио, када би говорио о дефиницији новинарства: вјерујем у позив истине, а не истину по задатку. И тако сам настојао и настојим функционирати као новинар, доиста новинарство схваћам као позив истине. У праву си, јесу често о мени писали да радим за ове или оне службе, често се шалим да ујутро говоре да радим за српске службе, у подне говоре да радим за израелске, а по подне по потреби за Американце или неког трећег, како коме већ одговара у којој пригоди, а ја заправо радим онако како ја сматрам да је најчасније. Мој покојни отац увијек ми је говорио "Сине, молим те, пази да својим градом можеш увијек прошетати усправне главе". Доиста, могу рећи да сам до сада настојао тако живјети. Увијек шетам мојим градом насмијан, не скривам се, и немам зашто, савјест ми је мирна и као човјеку и као новинару, али у праву си када кажеш да је велика цијена свега тога. Плаћам високу цијену због свега што радим, до данас нисам успио имати своју обитељ углавном због мог посла ме: моје су се везе распадале због овога што радим и не само везе, него и неке готово па брачне везе. У овом друштву си увијек етикетиран на овај или онај начин. Због овога што радим називају ме овако или онако, али ја сам некако научио живјети с тим. Научио сам живјети против тога. Научио сам бити сам против свих, да тако сликовито кажем, научио сам игнорирати ту залуђену масу која је навикнула на линч и на пријеке осуде. Зато сам и написао у оном једном коментару да пристајем бити избјеглица савјести избјеглица у властитој љубави, против њихове мржње, против

Пише: Домагој Маргетић
субота, 29 јануар 2011 12:07

њихових великих и повијесних истина, против њихових великих и повијесних идеала. Ја, ето, бјежим у тај неки скромни, сироти идеал љубави, потпуно заборављен, немодеран, али мени драг. Некако, као да је љубав постала моје једино склониште од тог опћег лудила, моје склониште у које бјежим када ми је тешко, када нагрну на мене сви и све – онда једноставно у том неком идеалу љубави тражим неко моје тајно прибјежиште у које се могу склонити. Глупо, зар не? Знам и наивно све ја то признајем,

Ово је простор на којем је најгоре бити независан. Независан је ово простор, на којем људи једноставно не разумију концепт у којем ниси, и не желиш бити, ничији играч него само свој. И ништа више али, нити мање од тога. Све мање, осим бити свој, одувијек ми је било неприхватљиво.

Не, није глупо. Не знам сада да ли да поновим досадно питање?

– Понови.

Дакле, „очигледно је да си добијао информације са страна које нису доступне да тако кажем сваком новинару. Колико то све кошта? колико тебе кошта такав приступ? И колико кошта (шта је надница у овом случају) та глава у торби?“ – то је било питање у гужви свих оних горе питања, па је можда промакло.

– Радим овај посао 15 година скоро, и имам велику мрежу извора, који, истина је, нису доступни баш сваком новинару. Људи имају повјерења у мене, прво да ћу објавити информацију до које дођем након што је провјерим и друго да добијеном информацијом нећу трговати. Дакле, да нећу наплатити да је не објавим другим ријечима. Моји извори имају у мене повјерење да нећу злоупотребити информације које ми дају, документе које ми дају... и ту се развио један специфичан однос који ми често омогућава да имам оне информације које други немају.

Причаш о новинарима који уцењују људе, ти не уцењујеш него све објавиш, без обзира на евентуалну понуду „објекта“ обраде?

– Не, видиш да ја често пишем о медијском рекету, указивао сам на тај феномен много прије других и увијек гдје стигнем, говорим о тој медијској корупцији. О мени често говоре: он је луд он све објави и не узима паре да не објави. Чујем то често о себи, и то ми ласка. Од туда и тај велики страх од мене и та велика фама о мени у цијелој регији јер знају да ме никада нису могли купити нити ушуткати. За то ће ме ипак, прије или касније, морати убити.

Далеко било. Ајмо на „нормалне теме“. Одакле средства за рад, за сајт, за све то заједно? За живот на крају?

– Портал Necenzurirano.com донирају његови читатељи и од тога преживаљавамо, од чистих донација обичних малих људи, наших читатеља. Средства за живот долазе од мојих текстова које често пишем за неке медије изван хрватске, и од мојих књига (имам их девет објављених). Знаш и сама какав је живот нас самохраних новинара. Није то неки баш гламурозан живот. Ријечи се не плаћају много, али ипак ја не желим одустати. Не пристајем бити губитник чак нити онда када морам подићи понеку бијелу заставу – ја их тада називам заставама љубави и радо машем њима. Нису то заставе пораза.

Моји извори имају у мене повјерење да нећу злоупотребити информације које ми дају, документе које ми дају... и ту се развио један специфичан однос који ми често омогућава да имам оне информације које други немају.

Ово је шлагворт за тему твоје последње колумне. Поменуо си Томпсона – и написао да је човек плаћен да не пева. Ко ме и зашто толико вреди његова реч? И колико уопште вреди, ако је плаћен да не пева?

– Па очито његова шутња вриједи више ако је Санадер платио пола милијуна еура да овај не би пјевао за конкуренцију. Међутим, као што сам рекао, то је заправо парадигма онога што се догађа у Хрватској. На сличан су начин у Хрватској плаћани и медији и новинари да не би пјевали, односно плаћана је медијска шутња, новинарска шутња, и ја сам само одлучио о томе јавно проговорити јер мислим да није фер о томе шутјети. Мислим да и ми, новинари, јавности дугујемо често истину о себи.

Шта то Томпсон тако важно пева да његово ћутање вреди више од новинских плата за годину дана?

– Ништа, али очито је ХДЗ мислио да он може политичкој конкуренцији придобити који глас више, буде ли пјевао за њих. Тко зна тко је што мислио у овом поремећеном друштву у којем се пјевачима плаћа да не пјевају. Видиш колико је то све изврнуто наопачке, као да смо сви шишмиши и баш нам се свиђа висјети даноноћно главом према земљи. Свиђа нам се тај неки наопаки свијет и волимо бити слијепи. Волимо не видјети ништа.

Али ако у Хрватској новинаре плаћају да ћуте, то је још увек боље него да их једноставно угасе, не објављују, затворе сваки канал (ок, постоји тај интернет па није тако лако некога забранити ако га физички не убијеш, али да се и то уприличити). Забрањују ли новинаре у Хрватској, да преформулишем?

– Да. Забрањују, рецимо, колега Жељко Ператовић и ја не можемо писати нити радити нити у једном једином медију у Хрватској. Не постоји такав. Постоје и данас листе неподобних новинара.

А шта мислиш, да ли новинари уопште вреде забране данас? Или, да ли су у стању да „менају“ ствари ако их нико не плати за то? Да ли један новинар, шта год писао, може на било шта да утиче, ако неко други и важнији, не одреди да је време за то?

– Понекад и ја имам тај дојам да један новинар не може ништа промијенити, али не желим пристати на то. Ја сам се и примио свог тог посла да докажем супротно. Против свега и против свих вјерујем да и један може пуно. Можемо показати примјером, ако ништа друго, можемо и једном рјечју пружити отпор. Понекад је и то битно, понекад је и то важније него бити дио масе ићи уз струју јер је тако лакше. Никада у животу нисам бирао лакши пут, то ми је често и био проблем у животу и у професионалном раду, нисам бирао уходане стазе, увијек неке непроходне и често главом кроз зид. Али понекад треба пружити примјер, понекад треба показати пут. Једном ће то можда бити битно, можда и неће... али барем због властите савјести, ако ни због чег другог.

Неки људи те доводе чак и у везу с Додиком, некима су чудни твоји чести одласци за Израел, ти причаш о савести и верујем да овде прича о савести, и још горе

љубави, само поспешује твоју „сумњивост“. А зашто заправо често идеш у Израел (ОК, одлично знамо да радиш и за Мосад) него онако, формално, који је наводни разлог честих путовања на то надасве сумњиво место?

(дугачак, гласан смех)

– И молим те опиши овај мој смијех.

Наравно.

– С Додиком се никада у животу нисам видео, чак нити на улици, а камоли сурађивао, али ето некима добро дође ту и тамо и та лаж. Дакле, то је апсолутна лаж. Штовише, знам да је Додик побјеснио на мене када сам објавио тајне кредите код Хипо банке, јер су тамо и неке државне институције РС-а, а и неке њему блиске физичке и правне особе. С Додиком једноставно немам ништа. С друге стране, не схваћам због чега је проблем моја веза с Израелом, која је чисто емотивна. Волим Израел као земљу мојих прадједова, моја обитељ с мајчине стране су Жидови и ја себе сматрам Жидовом. Дакле, од туда и моја љубав за Израел. Волим те моје одласке најмање једном годишње, и увијек обиђем мени драга мјеста. С друге стране редовити сам судионик Свјетског антитерористичког самита који се једном годишње два дана одржава у Израелу. Познато је да ме у свијету сматрају једним од највећих познаваатеља исламистичког тероризма на Балкану, и једним од највећих познаваатеља иранских операција на Балкану. О томе сам написао и двије књиге, и због тога ме увијек зову на такве скупове.

Да, о томе си пуно писао па прети ли нама опасност од тог тероризма овде?

– Да, Балкан је апсолутно једно од главних оперативних логистичких упоришта међународног тероризма на вратима Еуропске уније, с јаком присутношћу иранских обавјештајних инсталација, као и разних организацијских облика Ал Каиде у Хрватској, БиХ, Србији, Црној Гори, на Косову у Македонији и на сјеверу Албаније.

Је л' тачно да је Ал Каида настала у Босни?

– То је тачно, о томе постоје бројни докази од којих сам највећи број докумената објавио ја особно, о томе нема никакве сумње. Осим тога, разговарао сам и с многим припадницима Ал Каиде у БиХ заједно с неким другим колегама и преговарао с њима у неким ситуацијама када су нас то замолили припадници међународних снага у БиХ, јер знају да сам међу ријеткима који о свему томе има изнимно пуно података и знања. Моју књигу *Исламистички тероризам на југу Европе* припадници ЕУФОР-а у БиХ користе као својеврсни приручник. То ми је своједобно признао аустријски високи обавјештајни официр кад ми је рекао да је та књига код НАТО-ових официра у БиХ обвезни приручник.

Када смо код Ал Каиде и осталих ружних „вести“, да ли си пратио ситуацију са Косовом и Мартијевим извештајем?

– Јесам, и те како. Знаш да сам се доста бавио Косовом као новинар и као аналитичар.

Понекад и ја имам тај дојам да један новинар не може ништа промијенити, али не желим пристати на то. Ја сам се и примио свог тог посла да докажем супротно. Против свега и против свих вјерујем да и један може пуно. Можемо показати примјером, ако ништа друго, можемо и једном рјечју пружити отпор.

Па како ти делује та прича с извештајем? Служи да се косовска влада прочисти и да успоставе као „нормалну“ државу или ради нешто корисније?

– Мислим да је извјешће коректно, то је све што се може рећи. За што ће послужити, видјет ћемо у мјесецима који долазе. Бојим се да неће бити неке велике користи, хашки суд више нема мандат за нове истраге и нове процесе, дакле од тога ништа, а домаћа правосуђа нису способна такве злочине процесуирати. С друге стране то говори довољно и о међународној заједници, која је такву владу и такву државу признала. То је оно што сам говорио од самог почетка, да је признање Косова једна од најлошијих дипломатских одлука запада и рушење међународног поретка какав познајемо. Знаш и сама да сам заступао став да Хрватска не смије признати Косово и тврдио сам, а вријеме потврђује те моје процјене да ће Америка изгубити рат против тероризма управо на признању Косова. Осим тога први сам објавио извјешће њемачког БНД-а о Косову из 2005. године у цијелости. О везама косовских власти с организованим криминалом, међународним шверцом, оружјем, нафтом, цигаретама и дрогом, па сам након објаве тог документа отворено поставио питање: како је могуће да су са тим спознајама њемачки НАТО савезници одлучили признати Косово.

У извештају БНД-а није помињана трговина органима?

– Тада није, што је занимљиво.

Карла дел Понте је прва то поменула, ако се ја не варам или се знало пре знали смо за нестале – али не за жуту кућу?

– Да, Дел Понте је то већ тврдила али је питање зашто је међународна заједница то скривала. Нису то они дознали тек сада, то се морало знати, али се скривало јер је неком требало прикривање тих монструозних злочина, како би дошло до признања Косова. И што сада имамо? Једну злочиначку псеудодржаву, која је апсолутно у рукама организованог криминала. Одмах по признању Косова главне кријумчарске руте дроге, људи, оружја цигарета, скренуте су са дотадашњих рута преко Црне Горе, на Косово и Сјевер Албаније и луку Драч. Оно што је некад била лука Бар сада је Драч. У криминалним круговима то преусмјеравање било је познато као Операција „Durres“. Знали су то у међународној заједници још од 2005. године, али им због њихових потреба то није сметало.

Да те стомак заболи.

– Баш.

Није чудна та жеља да се склониш од ових тема у песме о љубави и Бранка Ћопића, само не на злослутна писма... заиста су теме страшне.

– Да, понекад је једино могуће побјећи у љубав, а онда опет што је љубав? И тако у недоглед кружимо у неким тим животним сумњама. Ја тренутно волим једну особу због које сам окренуо цијели живот наопачке и селим се ево због ње, ваљда ... али да ме сада питаш воли ли она мене, не бих ти знао одговорити, можда бих ти слагао да да, али не вјерујем у то, али то је љубав, зар не?

. Одлучио сам отићи и борити се за ту љубав, избјећи и у мојој савјести, али избјећи и дословно, отићи за љубави, безувјетно, борити се без остатка, па макар био губитник. Сви ми идеалисти, сви ми који вјерујемо у неке снове, давно извезене на неком нашем небу, сви ми заправо смо по дифолту губитници.

Сад ме збуњујеш, па нећеш ли живети с њом?

(смех)

– А замисли како себе збуњујем?! Наводно се волимо, ја њу волим, запросио сам је, пристала је.

Добро, то већ личи на хепиенд, ја се јако трудим да овај разговор има један оптимистичан крај, и молим те да сарађујеш.

– Каже да ме воли, али онда опет има неке своје сумње и тако то. Неки зачарани круг сумњи, једним дијелом и због онога свега што ја јесам, или пак нисам. У суботу се селим у Шибеник, идем заправо дати све од себе за љубав, све што ја могу дати за љубав.

Отићи и дати све од себе за љубав, и „избећи у љубав“, је л?

– Баш тако. Одлучио сам отићи и борити се за ту љубав, избјећи и у мојој савјести, али избјећи и дословно, отићи за љубави, безувјетно, борити се без остатка, па макар био губитник. Сви ми идеалисти, сви ми који вјерујемо у неке снове, давно извезене на неком нашем небу, сви ми заправо смо по дифолту губитници. Тко нас може вољети? Овакве? Искрено, тко би могао бити с Домагојем Маргетићем? Тежак је то терет и ја то разумијем.

Упропасти ми хепиенд начисто сад.

– Само ти искрено одговарам. Овај сам интервју схватио дословно, па ти говорим што никад никоме другом за интервју не би рекао (смех). Тако да је ово све дословно ексклузива (смех).

Није смешно, ти радиш један грозан посао, и онда је хепиенд у неком интервјуу с новинаром који ради грозан посао и који тако једног дана напише пар текстова које закључи са: "јебите се" и оде за љубави – окрепљујући и треба нешто лепо да поручи свету.

– Знам, у праву си.

Ако има нешто што би ти хтео, а да ја нисам питала кажи (а ја ћу измислити хепиенд, шта год ти рекао)?

– Ево ти још једна новост – за крај. Ускоро објављујем своју другу збирку пјесама под насловом "Пјесме Милени", која ће у цијелости бити посвећена тој жени којој одлазим у Шибеник.

Овде би револуција погодовала управо онима који су нас довели до овога

Пише: Домагој Маргетић
субота, 29 јануар 2011 12:07

Е то је права вест, а не више само ко је кога убио и зашто.

(смех)

– Дакле, у четрдесетак љубавних пјесама заправо је описано моје тражење вјечне љубави, љубави мог живота. То је заправо књига о мојем избјеглиштву у љубав. Дословно то је моје избјеглиштво у мојим пјесмама посвећеним Милени.

Разговарала **Ана Радмиловић**.